

LA TRIBUNA

Andorra no sobreviurà sola

JOSEP ROIG

No entenc què temen realment els detractors de l'Acord d'associació. Ni tampoc per què s'aferren a un *statu quo* que ja no existeix.

Andorra ha consolidat la seva relació amb la Unió Europea durant més de 35 anys, per això és incomprendible que, ara, alguns vulguin fer veure que aquest Acord ens arrossegara al precipici.

L'acostament progressiu d'Andorra a Europa és una realitat econòmica i política. La nostra dependència dels mercats europeus no és cap hipòtesi, és un fet: el 85% de les nostres exportacions i importacions fan amb la UE, i les relacions amb Espanya i França són la columna vertebral de la nostra economia. No estem davant d'una disjuntiva entre independència o submissió, sinó entre

associar-nos activament o quedar relegats a un trist paper.

No és realista pensar que podem continuar vivint en un mercat protegit, sense competir, mentre la resta del món s'obre. Els qui s'oposen a l'Acord d'associació parlen de sobirania, però el que realment defensen és el privilegi i, alguns, la mandra de no haver d'adaptar-se.

És del tot impossible voler competir en el segle XXI amb una mentalitat de segle XX, o pitjor, del segle XIX, perquè la globalització no és una amenaça, sinó una realitat, a Andorra i arreu, que exigeix estratègia i visió.

Realment algú creu que la Unió Europea ens castigarà si no signem l'Acord, o més aviat serem nosaltres qui ens quedarem fora de joc? L'Acord és una oportunitat per modernitzar la nostra economia i protegir la nostra singularitat dins d'un marc regulat. No es tracta de pèrdues,

FREEPIK

sinó de garanties pels negocis, que no podran subsistir sense seguretat jurídica, sense normes clares i sense previsibilitat. L'Acord d'associació és l'instrument que necessita Andorra per assegurar-ne el futur.

Algú dels detractors de l'Acord d'associació ens hauria de respondre com ens beneficiaria mantenir un acord durant sense l'Acord d'associació. El vell esquema de privilegis aïllats és insostenible i la UE no acceptarà eternament les lògiques de favors especials. El mercat es regula sota unes normes clares

i comunes, i qui no hi participa o busca una adaptació, en pateix les conseqüències.

Els que alerten d'una suposada invasió de competidors obliden que sense accés a nous mercats, les empreses andorranes estan condemnades a l'asfíxia. Els empresaris ja saben que competir no és una opció, és una necessitat i l'Acord d'associació és l'eina que ens pot permetre la igualtat de condicions.

Amb l'arribada de Trump al poder i les seves polítiques aranzelàries antieuropees, Pu-

tin repartint-se el pastís ucraïnès amb Trump, i la Xina a l'aguait per aprofitar cada escletxa que deixa l'erràtica geopolítica occidental, l'ordre mundial ha canviat. En un panorama tan inestable, seria una temeritat permetre que Andorra quedés aïllada i sense cap aixopluc dels nostres veïns, Espanya i França i, per tant, d'Europa. No és una qüestió menor: sense l'aixopluc europeu, Andorra podria veure's afectada per canvis en la mobilitat financera, dificultats per mantenir la seguretat econòmica i una pèrdua de poder de negociació en matèria de serveis financers.

O volem un futur amb veu pròpia en el concert europeu o ens resignem a ser espectadors del nostre propi declivi. Aquesta és la qüestió que realment hem de respondre.

La resta són excuses, populisme i la defensa del «no perquè no». ●

President de Progressistes-SDP